LUCEAFĂR DE SEARĂ

— “Star Light, Star Bright”—

de Alfred Bester

Traducerea: Mihaela şi Cristian Ionescu

Bărbatul din maşină avea treizeci şi opt de ani. Era înalt, slab şi dădea impresia de fragilitate. Părul său, tuns perie, era prematur încărunţit. Poseda o bună educaţie şi un oarecare simţ a umorului. Urmărea o pistă, Era înarmat cu o carte de telefon. Era deja condamnat.

Intră pe Pest Avenue îşi opri maşina în dreptul numărului 17 şi o parcă în lungul trotuarului. Consultă cartea de telefon, apoi ieşi din maşină şi intră în imobil.

Examină cutiile de scrisori, urcă scara în fugă şi se îndreptă spre apartamentul 2F. Sună. Aşteptînd să i se răspundă, scoase din buzunarul interior al hainei un mic carnet negru şi un splendid pix de argint cu patru culori.

Uşa se deschise. Bărbatul se adresă unei femei şterse, destul de în vîrstă.

– Bună seara, doamnă Buchanan.

Femeia înclină din cap.

– Mă numesc Foster. Sînt de la Institutul de Ştiinţe. Ne ocupăm cu verificarea anumitor mărturii privind farfuriile zburătoare. N-am să vă reţin mai mult de un minut.

Dl. Foster se strecură în apartament. Vizitase deja destul, astfel încît cunoştea dinainte dispunerea camerelor. Traversă grăbit holul, îndreptîndu-se spre salon, se întoarse, îi zîmbi d-nei Buchanan, îşi deschise carnetul la o pagină nouă şi, cu pixul gata de scris, întrebă:

– Aţi văzut veodată o farfurie zburătoare, d-nă Buchanan?

– Nu. Şi după părerea mea nu-s decît nişte prostii. Eu...

– Dar copiii Dvs. au văzut vreodată? Aveţi mulţi copii?

– Bine, dar noi...

– Cîţi?

– Doi. Farfuriile astea zburătoare, niciodată n-au...

– Sînt de vîrstă şcolară?

– Ce?

– Merg la şcoală? întrebă dl. Forster cu nerăbdare.

– Băiatul are 28 de ani iar fata 24. De mult au...

– Văd. Sînt căsătoriţi?

– Nu... Cît despre farfuriile astea zburătoare, specialiştii dvs. ar trebui...

– Exact asta şi facem - întrerupse dl. Foster.

Înscrise nişte semne cabalistice în carnetul său, îl închise şi îl lăsă să alunece, împreună cu splendidul pix, într-unul din buzunarele interioare.

– Vă mulţumesc foarte mult, d-nă Buchanan - spuse el şi făcînd stînga împrejur, ieşi.

Jos. dl. Foster se urcă în maşină, deschise cartea de telefon, întoarse o pagină şi şterse un nume cu pixul. Privi numele figurînd dedesubt, notă adresa şi demară. Se duse pe Fort George Avenue şi opri maşina la numărul 800. Intră în bloc şi urcă cu ascensorul automat pînă la etajul 4. Apăsă butonul soneriei apartamentului 4G. Aşteptînd să i se deschidă, îşi scoase din nou carnetul negru şi splendidul pix.

Uşa se deschise. În prag se ivi un bărbat mătăhălos căruia dl. Foster îi zise:

– Bună seara, domnule Buchanan.

– Bună, ce vrei! - răspunse matahala.

– Mă numesc Davis. Vin din partea Asociaţiei Naţionale de Radiodifuziune. Preparăm o listă de concurenţi pentru premii. Pot intra? Nu vă reţin mai mult de un minut.

Dl. Foster/Davis se strecură în apartament şi începu imediat să-l interogheze în salon pe dl. Buchanan şi roşcovana sa soţie.

– Aţi cîştigat vreodată un premiu la radio sau la televiziune?

– Nu - răspunse cu un ton furios dl. Buchanan. Nu n-am avut niciodată ocazia. Toată lumea cîştigă, numai noi nu.

– Tot bănetul ăla care-ţi pică pleaşcă din cer şi frigiderele celea - spuse doamna Buchanan - şi excursiile la Paris şi voiajele cu avionul...

– Tocmai de aceea lucrăm la stabilirea unei asemenea liste - o întrerupse dl. Foster/Davis. Aveţi membri de familie care să fi cîştigat deja un premiu?

– Da de unde. Toate astea sînt aranjamente şi aşa mai departe. Numai de ochii lumii. Ei...

– Poate copiii Dvs?

– Da' n-avem.

– Văd. Vă mulţumesc foarte mult.

Dl. Foster/Davis se consacră micului său joc de semne cabalistice în carnet, îl închise şi-l puse la loc. Părăsi familia Buchanan, lăsînd-o propriei indignări, se întoarse la maşină, şterse un nou nume în cartea de telefon, notă din nou adresa numelui următor şi demară.

Se duse la nr. 1215, pe 68th Street Est, şi-şi gară maşina în faţa unui imobil din blocuri de piatră. Sună la uşă şi se găsi în faţa unei cameriste în livrea.

– Bună seara - spuse el. Dl. Buchanan este acasă?

– Cine sînteţi dumnevoastră?

– Mă numesc Hook - spuse Foster/Davis. Întreprind o anchetă din dispoziţia Biroului de perfecţionare a afacerilor.

Camerista dispăru, reapăru şi-l conduse pe dl. Foster/Davis într-o mică bibliotecă unde un domn în smoking, cu un aer hotărît, în picioare lîngă un şemineu, ţinea în echilibru pe o farfurioară o ceaşcă de porţelan fin de Limoges. Rafturile erau ticsite de volume luxoase. În şemineu ardea susţinut un rug enorm.

– Domnul Hook?

– Da, domnule - răspunse omul condamnat.

Nu-şi scoase carnetul. Continuă:

– N-am să va reţin mai mult de un minut, d-le Buchanan. N-am decît cîteva întrebări să vă pun.

– Am o deplină încredere în Biroul de perfecţionare a afacerilor - declară dl. Buchanan. Pavăza noastră împotriva...

– Vă mulţumesc, domnule - îl întrerupse Foster-Davis-Hook. Aţi fost vreodată excrocat de vreun aventurier?

– Au existat mai multe tentative, însă eu nu m-am lasat niciodată dus.

– Copiii dvs. poate? Aveţi mulţi copii?

– Fiul meu este mult prea tînăr pentru...

– Ce vîrstă are, domnule Buchanan?

– 10 ani.

– Poate a fost deja escrocat la şcoală? Există unii criminali care-şi aleg anume victimele printre copii.

– Nu la şcoala pe care o frecventează fiul meu. Acolo este perfect la adăpost.

– Care este acestă şcoală?

– „Gernanson”.

– Într-adevăr, una dintre cele mai bune. A frecventat vreodată o şcoală comunală?

– Niciodată.

Omul pe care Luceafărul îl condamnase deja îşi scoase blocnotesul şi elegantul pix.

De astă dată, făcu o adnotare serioasă.

– Aveţi alţi copii, domnule Buchanan?
– O fată ele 17 ani.
Dl. Foster/Davis/Hook chibzui, începu să scrie, se râzgîndi şi-şi reînchise carnetul, îi mulţumi gazdei şi o zbughi din bibliotecă înainte ca dl. Buchanan să fi avut timpul de a-i cere actele de identitate. Camerista îi deschise uşa, el coborî alergînd treptele peronului, se repezi la maşină, îi deschise portiera, intră şi fu doborît de o formidabilă lovitură în tîmplă.

* * *

Cînd omul condamnat îşi reveni, avu impresia că este acasă. În pat, mahmur ca după un chef zdravăn. Tocmai avea de gînd să se tîrîie către sala de baie, cînd îşi dădu seama că era trîntit într-un fotoliu, ca un balot de rufe murdare. Deschise ochii. Se găsea într-un fel de grotă submarină. Clipi grăbit de cîteva ori. Apa dispăru.
Era în realitate într-un mic birou. Un bărbat obez, semănînd cu un Moş Crăciun desfrînat, stătea proţăpit în faţa lui. Puţin mai la o parte, aşezat pe un birou şi legănîndu-şi neglijent picioarele, se afla un tînăr cu maxilar pătrat şi ochii foarte apropiaţi de nas.
– Sînteţi în stare să mă înţelegeţi? întrebă obezul.
Omul condamnat mîrîi.
– Putem avea o discuţie?
Un nou mîrîit.
– Joe, spuse amabil obezul - un prosop.
Tînărul svelt se lăsă să alunece de pe birou, se îndreptă spre un lighean plasat într- un colţ al camerei şi muie în el un prosop alb. Îl scutură odată, se apropie alene de fotoliu şi cu agerimea şi ferocitatea unui tigru, plesni în diagonală cu prosopul obrazul omului.
– Dumnezeule! - ţipă dl. Foster/Davis/Hook.
– Iată că se poate şi altfel - zise obezul. Numele meu este Walter Herod. Avocat.
Se apropie de biroul pe care se etala conţinutul buzunarului omului condamnat, apucă portofelul şi îl arătă.
– Vă cheamă Warbeck. Marion Perkin Warbeck. Nu-i aşa?
Omul condamnat îşi privi portofelul, apoi pe Walter Herod, avocat, şi într-un sfîrşit mărturisi evidenţa:
– Da - zise el. Mă numesc într-adevăr Warbeck. Însă prenumele nu-l spun niciodată străinilor.

Prosopul ud îl plesni din nou peste faţă şi el se ghemui în fotoliu, zăpăcit de usturime.

– Ajunge, Joe, zise Herod. Te-aş ruga să nu mai reîncepi pînă nu-ţi spun eu.

Adresîndu-se lui Warbeck, îl întrebă;

– De ce vă interesează atîta cei ce se numesc Buchanan?

Aşteptă răspunsul care nu veni şi continuă, foarte amabil:

– Aţi fost urmărit de Joe. În medie aţi vizitat cinci Buchanan pe seară. Treizeci pînă în prezent. Unde-i chiţibuşul.

– Ce dracu înseamnă toate astea? Ce sîntem în Rusia! întrebă indignat Werbeck. N-aveţi dreptul să mă răpiţi aşa şi să mă interogaţi cu metode à la M.D.V. Dacă credeţi că puteţi...

– Joe - îl întrerupse amabil Herod. Eşti bun s-o iei de la început, te rog?

Din nou prosopul îi brăzdă lui Warbeck obrazul. Sufocat, furios şi neputincios, acesta izbucni în plîns.

Herod se juca neglijent cu portofelul.

– După actele Dvs., sînteţi profesor, directorul unui liceu. Eram convins că toţi profesorii trebuie să fie persoane onorabile. Cum de aţi putut să vă amestecaţi în escrocheria cu moştenirea?

– Care escrocherie? întrebă Warbeck, cu o voce de abia se auzea.

– Escrocheria cu moştenirea - repetă răbdător Herod. Care-i priveşte pe moştenitorii Buchanan. Ce gogoşi le vindeţi? De zgîndăriţi interesul personal?

– Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi.

Warbeck se îndreptă în fotoliu şi-şi aţinti degetul în direcţia tînărului zvelt.

– Cît despre tine, să nu cumva să o începi iarăşi cu prosopul ăla!

– Ba o să fac ce-mi place şi cînd o să-mi placă - spuse cu ferocitate Herod. De altfel, am să vă lichidez cînd mi-o veni chef. Dumnezeule mare! Te-ai apucat să mă calci pe bătături şi asta nu-mi place. Gheşeftul ăsta îmi aduce 75.000 dolari de bine, de rău. Şi să nu crezi că o să mă las escrocat de tine!

Urmă-o lungă tăcere. O tăcere plină de semnificaţii pentru toată lumea, cu excepţia omului condamnat. În cele din urmă acesta vorbi.

– Sînt un om instruit, spuse el rar. Vorbiţi-mi de Galilea sau de poeţii Pleiadei şi sînt omul vostru, totuşi mărturisesc că există

unele lacune în cunoştinţele mele şi în momentul de faţă mă găsesc în prezenţa uneia dintre acestea. Sînt în mod cert mult prea multe necunoscute.

– Bine, dar v-am spus doar cum mă numesc - spuse Herod.

Cu o mişcare îl indică pe tînărul zvelt.

– El este Joe Davenport.

Warbeck clătină capul.

– Necunoscute în sensul matematic, X-uri. Soluţii ale ecuaţiei. Nivelul meu de cunoştinţe vorbeşte în momentul de faţă.

Joe păru speriat.

– Isuse! - exclamă el fără a-şi mişca buzele. S-ar putea ca tipul să fie cu adevărat un dobitoc?

Herod îl cercetă pe Warbeck cu curiozitate.

– Am să vă pun punctele pe i - zise el. Combinaţia cu moştenirea este o escrocherie pe termen lung. Mecanismul este aproximativ următorul: istoria spune că James Buchanan...

– A fost al cincisprezecelea preşedinte al Statelor Unite?

– În persoană. Istoria spune că a murit fără a lăsa testament lăsîndu-şi succesiunea unor moştenitori necunoscuţi. Asta a fost în 1868. Astăzi, cu dobînzile adaugate, această succesiune reprezintă milioane de dolari. Te-ai prins?

Warbeck încuviinţă din cap.

– V-am spus doară că sînt un om cult - murmură el.

– Oricine poartă numele de Buchaman poate fi jumulit cu treaba asta. Este o variantă a escrocheriei cu prizonierul spaniol.

Îi trimit simplu de tot o scrisoare, spunîndu-i că are o şansă ca el să fie unul din moştenitori. Îi întreb... fac o anchetă şi mă însărcinez cu apărarea drepturilor în afacerea asta. Mai adaug că pentru a-şi asigura serviciile mele nu-i va costa decît o infimă sumă anuală. Cei mai mulţi se prind. Din toate ungherele ţării. Şi iată că dumneata...

– Stai o clipă - exclamă Warbeck. Cred că pot trage o concluzie din cele ce mi-aţi spus. Aţi descoperit că fac o anchetă pe lîngă familiile Buchanan. Şi credeţi că vreau să mă lansez şi eu în aceeaşi combinaţie. Că vreau să vă tai... da, să vă tai creanga de sub picioare?

– Şi vreţi să-mi spuneţi - întrebă Herod furios - că nu faceţi tocmai asta?

– Oh! Doamne! - strigă Warbeck. Trebuie să mi se întîmple una ca asta! Mie! Mulţumesc, Doamne! Mulţumesc. O să-ţi fiu în veci recunoscător!

În exaltarea şi fericirea ce-l copleşea, se întoarse către Joe.

– Daţi-mi prosopul acela - spuse el - aruncaţi-mi-l pur şi simplu. Trebuie să mă şterg pe faţă.

Prinse prosopul din zbor şi-şi tamponă obrazul.

– Ei bine! repetă Herod. Nu faceţi tocmai asta?

– Nu, răspunse Warbeck. Nu încerc deloc să vă tai creanga de sub picioare, dar vă sînt recunoscător pentru eroarea asta. Şi vă rog să mă credeţi că vă sînt. Nici nu vă imaginaţi cît poate fi de măgulitor pentru un profesor să fie luat drept pungaş.

Se ndică din fotoliu şi se apropie de birou pentru a-şi recăpăta portofelul şi celelalte obiecte personale.

– Hei! O clipă - lătră Herod.

Tînărul cel slab îşi întinse braţul şi-l înfăşcă pe Warbeck de încheietura mîinii, strîngîndu-l ca-ntr-un cleşte.

– Vă rog, destul - spuse cu nerăbdare omul condamnat. Vedeţi bine doar că totul n-a fost decît o eroare ridicolă.

– Am să-ţi spun mai tîrziu dacă este o eroare şi am să-ţi spun şi dacă este ridicolă - replică Herod. Pentru moment o să faci exact ce ţi se va spune să faci.

– Asta s-o crezi tu!

Cu o mişcare violentă, Warbeck îşi eliberă mîna şi-l pocni peste ochi cu prosopul pe Joe. Dintr-un singur salt ajunse în spatele biroului, apucă un presse-papier şi-l zvîrli în geam. Cioburile căzură cu un zgomot asurzitor.

– Joe! - urlă Herod.

Warbeck ridică din furcă receptorul telefonului şi formă pe disc numărul de la informaţii, îşi lua bricheta de pe birou, o aprinse şi o lăsă să cadă în coşul de hîrtii. Vocea telefonistei răsună în receptor. Warbeck urlă:

– Daţi-mi poliţia!

Apoi, dintr-un şut, trimise coşul de hîrtii, transformat în torţă, în mijlocul camerei.

– Joe! - urlă Herod, tropăind peste hîrtiile aprinse.

Warbeck rînji. Acoperi cu palma microfonul receptorului care bolborosea.

– Eşti dispus să negociem! se interesă el.

– Porcule! - mîrîi Joe. Îşi ridică palmele de pe ochi şi se strecură către Warbeck.

– Nu! - strigă Herod. Ţicnitul ăsta a făcut gură să-i trimită un curcan! E într-adevăr un om cinstit.

Apoi, întorcîndu-se spre Warbeck. Îi spuse împăciuitor:

– Să terminăm cu povestea asta! Anulaţi apelul ăsta! N-o să vă pară rău! Cereţi tot ce vreţi, numai anulaţi apelul ăsta.

Omul condamnat duse receptorul la ureche. Zise:

– Mă numesc M P. Warbeck. Tocmai eram într-o consultaţie cu avocatul meu, care are acest telefon, cînd un idiot, amator de glume proaste, v-a chemat. Nu-i nimic. Nu vă deranjaţi şi rechemaţi-mă pentru verificare.

Închise, îşi băgă în buzunare lucrurile personale şi-i făcu cu ochiul lui Herod. Telefonul sună.

Warbeck răspunse, linişti încă odată poliţia şi închise. Ocoli biroul şi-i întinse lui Joe cheile de la maşină.

– Coborîţi pînă la maşină - spuse el. Trebuie să ştiţi unde aţi parcat-o. Deschideţi compartimentul de bord şi aduceţi-mi plicul de hîrtie groasă pe care o să-l găsiţi acolo.

– Ştii că ai haz! Ia te uită! - împroşcă Joe.

Ochii lui încă lăcrimau.

– Fă ce ţi se spune - insistă cu hotărîre Warbeck.

– O clipă. Warbeck - zise Herod. Ce-i asta? Alt subterfugiu? V-am spus că vă vom da o compensaţie. Însă...

– Vreau să vă explic de ce mă interesez de Buchanani - replică Warbeck. În mod sigur, voi, tu şi Joe, trebuie să aveţi ceea ce-mi trebuie ca să regăsesc un anumit Buchanan. Buchananul meu are 10 ani. Şi el valorează de o sută de ori mai mult decît mirajul vostru de cîteva milioane de dolari.

Herod îl privi cu ochii rotunzi.

– Coboară să cauţi plicul ăla, Joe. Şi dacă tot eşti acolo, ai face bine să aranjezi şi chestia cu fereastra spartă, dacă a ieşit vreo dandana.

Omul condamnat îşi aşeză cu grijă pe genunchi plicul de hîrtie groasă.

– Un director de liceu - explică el - are datoria de a supraveghea clasele. El trebuie să urmărească munca elevilor săi. Să le evalueze progresele. Să le rezolve problemele şi aşa mai departe. Da asta se face în mod succesiv la întîmplare. Am

900 de elevi în liceu şi este evident că nu pot să-i urmăresc pe toţi.

Herod clătină afirmativ din cap. Figura lui Joe era lipsită de orice expresie.

– Frunzărind compunerile celor dintr-a şasea luna trecută - continuă Warbeck - am dat peste un document surprinzător.

Deschise plicul şi scoase mai multe foi dictando, pline de pete şi acoperite cu un scris sîrguincios.

– Asta este lucrarea unui oarecare Stuart Buchanan, elev într-a şasea. Trebuie să aibă circa 10 ani. Subiectul compunerii era: „Vacanţa mea”. Citiţi-o şi veţi înţelege de ce trebuie neapărat regăsit Stuart Buchanan.

Îi aruncă foile lui Heros, care le prinse, îşi luă ochelarii cu ramă de os şi şi-i aranjă pe nas. Joe se apropie de spatele fotoliului şi privi peste umărul lui.

„Vacanţa mea”

de Stuart Buchanan

„*Vara asta mi-am vizitat prietenii. Am trei prieteni şi ei sînt foarte buni. Mai întîi este Tommy care locuieşte la ţară şi este astronom. Tommy a construit el însuşi propriul său telescop din sticlă de 15 cm., pe care a plătit-o singur. El priveşte stelele în fiecare seară şi mă lasă să mă uit şi eu. Chiar cînd a plouat cu broaşte*...

– Ce dracu' îmi dai să citesc?

– Continuă! Continuă mai departe - spuse Warbeck.

.... *cu broaşte, noi am putut privi stelele pentru că Tommy a făcut o chestie care se pune în capul telescoapei care urcă ca un proiector şi face o gaură în cer ca să poţi vedea prin ploaie sau orice altceva pînă la stele*”.

– Ai terminat cu astronomia? întrebă Warbeck.

– Nu înţeleg nimic.

– Tommy s-a săturat să aştepte nopţile senine. A inventat ceva care traversează norii din atmosferă... un canal de vid... astfel încît poate face observaţii! cu telescopul lui indiferent de starea timpului. Asta echivalează cu o rază dezintegrantă.

– Ce tot bîigui?

– Nu bîigui deloc. Continuă să citeşti. O să vezi.

„*Apoi m-am dus la Mari-Ann şi am rămas o săptămînă întreagă la ea. Pentru că Mari-Ann are un transformator de spanaci şi de tubeculi de fasolă verde*”.
– Ce dracu este un transformator de spanaci.
– Spanac. Transformator de spanac. Ortografia nu este materia forte a lui Stuart. „*Tubeculii*” sînt tuberculi şi „*fasolă*” - fasole.
„... *tubeculi şi fasolă verde. Cînt maicăsa nea dat să mîncăm, Mary-Ann a apăsat butonul transformatorului ei şi el a rămas la fel pe dinafară numa că înăuntru era o prăjitură de cireşe cu fragi. Am întrebat-o pe MAry-Ann cum şi ea mia răspuns: Ehlv*.”
– Înţeleg din ce în ce mai puţin.
– Şi totuşi e simplu. Lui Mary-Ann nu-i plac legumele şi ea este la fel de subtilă ca şi Tommy, astronomul. Ea transmută spanacul în prăjituri cu cireşe şi fragi. Ea se ospătează cu această prăjitură şi Stuart de asemenea.
– Te-ai scrîntit!
– Nu eu. Puştii ăştia... Sînt nişte genii. Genii? Ce tot spun, geniile pe lîngă ei sînt nişte bieţi prostănaci. Nu există un calificativ pentru copii ăştia.
– Eu unul n-o cred. Acest Stuart Buchanan are o imaginaţie bogată. Punct şi basta.
– Aşa gîndeşti dumneata. Dar despre „*Enhv*” ce spui? Cum transmută Mary-Ann materia. Mi-am piedut o mulţime de vreme şi la urmă tot am aflat ce vrea să spună „Enhv”. Este faimoasa teorie a cuantelor a lui Planck. *E=nhv*. Dar continuaţi să citiţi, căci n-aţi ajuns încă unde este cel mai interesant. Aşteptaţi să ajungeţi la Ethel, leneşa.
„*Prietenul meu George construieşte avioane foarte bune şi mici. George este foarte neîndemînatic, cu mîinile dar face omuleţi din plastilină. El le spune ce trebuie făcut şi ei construiesc pentru el*.”
– Nu pricep o boabă.
– Este vorba de George - constructorul de modele de avioane.
– Bine şi ce-i cu asta?
– Dar e simplu. El face androizi în miniatură... roboţi... care construiesc modele pentru el. I-un băiat inteligent, acest George! Dar mai bine citiţi pasajul despre sora lui.
„*Sora lui Ethel este fata cea mai leneşă din cîte am văzut. Ea este înaltă şi plăpîndă şi detestează să meargă. De asemenea cînd mama ei o trimite după tîrguieli Ethel se gîndeşte că ea se*

duce la magazin şi se gîndeşte că s-a întors acasă cu toate pachetele şi după aia ea trebuie să rămînă ascunsă în camera lui George cît timp trebuie să se ducă şi să se întoarcă. George şi cu mine ne rîdem de ea, pentru că ea este atît de plăpîndă şi de leneşă, dar ea se duce la cinema fără să plătească şi a văzut deja Hopalong Cassidi de şaişpe ori".

* * *

Herod îl privi pe Warbeck cu ochi rotunzi.

– Un adevărat fenomen, mititica asta de Ethel - zise Warbeck. Ea este prea leneşă pentru a merge şi atunci se teleportează. Urmeaza cîteva momente neplăcute cînd trebuie să-şi camufleze faptele.

Atunci trebuie să se ascundă, iar George şi Stuart o iau peste picior.

– Ce face?... Se teleportează?

– Da, chiar asta am spus. Ea se deplasează dintr- un loc în altul, gîndindu-se numai la drumul pe care trebuie să-l facă.

– Aşa ceva este imposibil! - strigă indignat Joe.

– Era imposibil pînă la apariţia leneşei de Ethel.

– Eu unul n-o cred - spuse Herod. Nu cred o boabă din toate astea.

– Credeţi voi că totul se petrece numai în imaginaţia lui Stuart?

– Ai o altă explicaţie?

– Şi ecuaţia lui Planck? E=nhv?

– Puştiul a scornit-o şi pe asta. O simplă coincidenţă.

– Vi se pare posibil?

– Atunci a citit-o pe undeva.

– Un băieţel de 10 ani? Nici vorbă!

– Îţi spun că nu cred - urlă Herod. Lasă-mă să-i vorbesc cinci minute haimanalei ăsteia mici şi am să ţi-o dovedesc.

– Chiar aşa aveam şi eu de gînd să fac... însă e o chestie - puştiul a dispărut.

– Cum adică?

– S-a volatilizat. Iată de ce sînt în curs de a vizita toate familiile Buchanan din oraş. Chiar în ziua în care am citit compunerea asta, am dispus să fie căutat acest Stuart Buchanan - într-a şasea - pentru a-i vorbi, însă el dispăruse. Nimeni nu l-a mai revăzut de atunci.

– Şi familia lui?

– Familia lui a dispărut odată cu el.

Warbeck se aplecă, încordat, înainte.
– Ascultaţi-mă bine. Întregul dosar care-l privea pe acest elev şi familia sa a dispărut. Totul s-a volatilizat. Cîteva persoane şi-au amintit vag de el, dar apoi gata. Au dispărut şi ei.
– Doamne Isuse! exclamă Joe. Au întins-o toţi?
– Exact. Au întins-o. Mulţumesc, Joe.
Warbeck îi făcu cu ochiul lui Herod.
– Ce situaţie! Iată un copil care leagă prietenie cu alţi copii, care sînt geniali. Aceştia au făcut descoperiri fantastice în scopuri copilăreşti: Ethel se teleportează pentru că este prea leneşă pentru a se duce după tîrguieli. George face roboţi care-i construiesc modele de avioane. Mary-Ann transmută alimentele pentru că detestă spanacul. Dumnezeu ştie ce mai fac şi ceilalţi prieteni ai lui Stuart. O fi existînd poate vreun Mathew care să fi inventat maşina de dat timpul înapoi, ca să-şi facă tezele liniştit, acasă.
Herod schiţă cu mîna un slab gest negativ.
– De unde, deodată atîtea genii? Ce putea doară să se întîmple?
– Habar n-am. Radiaţii atomice? Clorul din apa potabilă?
Antibioticele? În ziua de astăzi jonglăm atîta cu chimia organică, încît mai poate şti cineva cu precizie ce a ieşit de aici? Aş da mult să pot afla, dar nu reuşesc. Stuart Buchanan a flecărit ca un puşti. Cînd mi-am început ancheta, s-a speriat şi a fugit.
– O fi şi el vreun geniu.
– Foarte posibil. Ştiţi doar cum sînt puştii: ei frecventează în general alţi puşti care împărtăşesc aceleaşi idei şi care sînt atraşi de aceleaşi lucruri.
– Dar ce soi de geniu este el? Care-i talentul lui particular.
– Îl ignor. Tot ce ştiu, este că el a dispărut. Şi-a camuflat urmele, a distrus toate hîrtiile care ar fi putut să mă ajute să-l regăsesc şi s-a volatilizat pur şi simplu.
– Cum a putut ajunge...
– Mă întreb şi acum.
– Şi dacă plodul s-o fi manifestînd ca borfaş - zise Joe. Dac-o fi vreun expert în spageri sau pungăşeli?
Herod zîmbi străveziu.
– Un excroc de geniu? Un super „creier”? Un Manarty în faţă?

– S-ar putea să fie şi un hoţ genial, însă nu vă lăsaţi influenţaţi de fuga lui. Toţi copiii dau bir cu fugiţii atunci cînd au de făcut faţă unei crize. Atunci îşi doresc sau ca aceasta să nu se fi produs niciodată, sau ca ei să se afle la mii de kilometri depărtare. Este posibil ca Stuart Buchanan să fie la milioane de kilometri. Însă trebuie neapărat să-l regăsim...

– Numai ca să vedem dacă plodul e sau nu scrîntit? - întrebă Joe.

– Nu, pentru ca să-i găsim prietenii. Să vă dau o idee? Cît ar plăti armata pentru o rază dezintegratoare? Care ar fi valoarea unui transmutator de alimente? Dacă noi am fi în stare să fabricăm roboţi vii, la cît s-ar ridica contul nostru în bancă? Dar dacă am fi capabili să ne teleportăm, care ar fi limitele puterii noastre?

Urmă o tăcere apăsătoare, apoi Herod se ridică.

– Domnule Warbeck - zise el - ce sîntem noi, Joe şi cu mine? Nişte cretini nenorociţi? Eu unul atît vă spun: că vă mulţumim a ne fi asociat la planul dumneavoastră. N-o s-o regretaţi. Noi o să regăsim puştiul.

* * *

Este imposibil pentru oricine de a dispare fără a lăsa nici cea mai mică urmă... chiar şi pentru un criminal de geniu. Deseori este dificil de a regăsi această urmă... chiar şi pentru un expert în dispariţii subite. Există însă o tehnică profesională ignorată de amatori.

– Pur şi simplu aţi călcat în străchini - explică foarte amabil Herod domnului condamnat - vînînd Buchananii unul după altul. Cercetările de acest gen îşi au subtilităţile lor. Niciodată nu trebuie să alergi după un dispărut. Trebuie să i te întorci pe urme şi să cauţi, pînă găseşti vreun detaliu, vreun amănunt, pe care el l-a omis sau uitat.

– Un geniu nu omite nimic.

– Să admitem că puştiul ăsta este un geniu, un miracol, de un gen încă nedeterminat. Să-i acordăm toate însuşirile pe care le doriţi, dar un puşti rămîne tot un puşti, în mod sigur a omis ceva. Şi noi o să-l descoperim.

În trei zile Warbeck fu iniţiat în cele mai surprinzătoare metode de anchetă. Se interesară la biroul de poştă din Washington Height de familiile Buchanan, care locuiseră în acest district, şi

apoi s-au mutat. Lăsaseră cumva o adresă unde să le fie retrimisă corespondenţa? Nu.

Trecură pe la birourile Companiei de Gaz şi Electricitate din Washington Heights. Toţi abonaţii de la gaze şi electricitate trebuie să-şi transfere conturile în caz de mutare. Dacă părăsesc oraşul ei solicită în general restituirea cauţiunii. Exista urma unei asemenea operaţiuni pentru un abonat numindu-se Buchanan? Nu.

Există o lege a statului, conform căreia toţi conducătorii de automobile trebuie să semnalizeze la Biroul de Circulaţie (Serviciul Permiselor de conducere) orice schimbare de adresă, în caz contrar fiind pasibilă de amendă, închisoare sau încă şi mai rău.

Există la Biroul de Circulaţie vreun aviz de schimbare de adresă pentru un oarecare Buchanan? Nu!

Întrebară la agenţia imobiliară R.J., proprietara şi exploatanta unui imobil de locuinţe în Washington Heights, în care un Buchnan ocupase cu chirie un apartament de patru camere.

Contractul de închiriere al agenţiei R.J. necesita, cum o fac mai toate contractele de acest gen, numele şi adresele celor doi garanţi de moralitate ai locatarului. Era posibil de a vedea aceste garanţii? Nu! Nu exista nici un contract de închinere pe acest nume în arhivele agenţiei.

– Se poate ca Joe să aibă dreptate - se lamentă Warbeck în biroul lui Harod. Se poate ca băiatul ăsta să fie într-adevăr un geniu al crimei. Cum o fi putut să pună mîna pe toate aceste documente şi să le distrugă? Prin spargere? Prin mituirea funcţionarilor? Furînd actele? Făcînd uz de ameninţări? Cum o fi făcut?

– O să-l întrebăm noi, cînd l-om lua de guler - spuse cu ferocitate Herod. Foarte bine. Pînă-n prezent blestematul ăsta de puşti ne-a blocat principalele direcţii. N-a uitat nici măcar un singur chiţibuş. Dar îmi rămîne o şmecherie pe care am ţinut-o în rezervă. Haidem să-l vedem pe portarul blocului unde a locuit.

– S-au interogat acum cîteva luni - obiectă Warbeck. Îşi aminteşte de familia Buchanan şi cu asta basta. Habar nu are unde au plecat.

– Ştie el altceva; ceva pe care puştiul în mod sigur a uitat să-l ascundă. Haidem!

Se duseră la Washington Heights şi-l găsiră pe dl. Jacob Rysdale luîndu-şi masa în cabina sa, la subsolul imobilului. Dl. Rysdael n-avea nici un chef să-şi abandoneze ciorba, însă vederea unei bancnote de 5 dolari îl făcu să-şi schimbe opinia.

– Este vorba despre familia Buchanan... începu Herod.

– I-am spus lui tot ce ştiam, îl întrerupse Rysdale arătîndu-l pe Warbeck.

– Bine. Dar el a uitat în mod sigur să vă întrebe ceva. Îmi permiteţi să vă pun această întrebare?

Rysdale trase o ochiadă la bancnota de 5 dolari şi încuviinţă din cap.

– Cînd se instalează într-un imobil sau se părăseşte acesta, portarul notează de obicei numele întreprinderii care trimite hamali, pentru cazul în care s-ar produce pagube în clădire. Eu sînt jurist. Ştiu asta. Se procedează aşa pentru a despăgubi asociaţia co-proprietarilor în cazul în care vor trebui deschise acţiuni în justiţie. Este exact?

Figura lui Rysdale se lumină.

– Să mă ia dracu! exclamă el. E chiar aşa. Uitasem de-a binelea. Cel de acolo nu a întrebat de asta.

– Nu ştia. Şi numele întreprinderii care i-a mutat pe Buchanani?

Rysdale se repezi la un raft de cărţi aflat pe peretele opus. Scoase o agendă foarte jerpelită şi o deschise. Îşi umezi degetul şi începu s-o frunzărească.

– Aha! Uite-aici - exclamă el. Societatea de prestaţii - mutări AVON. Camionul numărul G-4.

Dar societatea de pestaţii AVON n-avea ştiinţă să fi mutat vreodată familia Buchanan din Washington Heights.

– Puştiul şi-a luat într-adevăr toate măsurile de precauţie - murmură Herod.

Dar exista un registru menţionînd hamalii care au fost pe camionul G-4 în acea zi.

Anchetatorii îi interogară pe respectivii, cînd aceştia veniră să ponteze la sfîrşitul zilei de lucru. Whiskyul şi paralele nu întîrziară să le împrospăteze memoria. Îşi amintiră vag de corvoada la Washington Heigths. Le luase toată ziua, căci trebuiseră să ducă mobila tocmai la dracu-n praznic, la Brooklyn.

– Dumnezeule mare! Brooklyn! - murmură Warbeck.

La ce adresă în Brooklyn? Undeva pe Maple Park Row, La ce număr? Imposibil să-şi mai amintească numărul.

– Joe, du-te de cumpără un plan!

Studiară planul Brooklynului şi găsiră Maple Park Row. Strada era chiar la dracu-n praznic, departe de centru. Avea cu totul douăsprezece numere.

– Am încurcat-o cu nenorocitele astea de blocuri din Brooklyn - bombăni Joe. Sînt de două ori mai lungi decît oriunde altundeva. Eu, unul, le cunosc.

Herod înălţă din umeri.

– Frige - spuse el. Ce-a mai rămas nu-i decît chestie de alergătură. Patru blocuri pentru fiecare dintre noi. Verificaţi fiecare imobil, fiecare apartament. Recenzaţi fiecare băieţel de circa 10 ani. După aceea Warback va putea controla dacă nu locuiesc sub nume fals.

– Avem o mie de plozi pe centimetru pătrat în Brooklyn!

– Avem un milion de dolari pe zi de cules dacă-l găsim. Gata - la treabă!

Maple Park Row era o stradă lungă şi sinuoasă, mărginită de blocuri cu 5 etaje. Trotuarele erau pline de cărucioare de copii şi de bătrînele aşezate pe scaune pliante.

Pe lîngă trotuare - un lanţ de maşini în staţionare. Pe pavaj erau trasate cu cretă terenuri de stickball, semănînd cu un fel de diamant prelungit. Fiecare gură de canal desemna un teren de ţintă.

– Totul e la fel ca-n Bronx - spuse Joe cu o umbră de nostalgie în voce. Se fac zece coţi de cînd n-am mai dat pe acasă, în Bronx.

Coborî trist strada, îndreptîndu-se spre sectorul său, strecurîndu-se printre puştimea jucînd stickball, cu acea abilitate înnăscută a orăşeanului.

Warbeck păstră o amintire nostalgică despre această despărţire, căci Joe Devenport nu mai reveni niciodată.

În prima zi Warbeck şi Herod crezură că a dat peste o urmă caldă. Însă a doua zi îşi dădură seama că nimic nu putea fi atît de cald, încît să-l ţină 48 de ore pe Joe departe de ei. În cea de a treia zi, fură nevoiţi să constate evidenţa.

– E mort - zise calm Herod - puştiul l-a avut.

– Cum?

– L-a ucis.

– Un pici de 10 ani? Un copil?
– Voiai să ştii ce fel de geniu este Stuart Buchanan, nu-i aşa? Ei bine, te-am lămurit.
– Nu-mi vine să cred.
– Atunci explică-mi ce s-a întîmplat cu Joe.
– Ne-a părăsit.
– Să fim serioşi! Nu atunci cînd este în joc un milion de dolari pe zi.
– Dar unde-i cadavrul?
– Întreabă-l pe puşti. Trebuie că a inventat nişte chestii de l-ar fi lăsat mască pînă şi pe Dick Tracy în persoană.
– Şi cum l-a ucis?
– Întreabă-l tot pe plod. El e geniul.
– Herod... Mi-e frică.
– Şi mie. Vrei s-o lăsăm baltă?
– Nu văd cum am putea-o face. Dacă băiatul ăsta este atît de periculos, sîntem obligaţi să-l găsim şi să-l demascăm.
– Ce mai, „mama răniţilor”, nu-i aşa?
– Dacă ţii atîta, poţi să-mi spui şi aşa.
– Ei bine, eu unul continui să mă gîndesc la bani.
Se întoarseră în Maple Park Row şi se ocupară de cele patru blocuri atribuite lui Joe.
Se deplasau prudent, aproape hoţeşte. Se despărţiră şi-şi începură ancheta, fiecare de la un capăt al sectorului, îndreptîndu-se către centru, intrînd în bloc, urcînd pe scară, verificînd apartament cu apartament, apoi recoborînd pentru a o lua de la început în imobilul următor. Era o muncă îndelungată, monotonă şi obositoare. Din timp în timp, se zăreau de departe, ieşind dintr-o clădire sumbră, pentru a intra într-alta. Astfel, îl văzu pentru ultima oară Waroeck pe Walter Herod.
Warbeck era aşezat în maşina sa şi aştepta.
Warbeck era aşezat în maşina sa şi tremura.
„Ar trebui sa chem poliţia - murmură el, ştiind totuşi cu siguranţă că nu o va face. Băiatul ăsta posedă o armă. Ceva inventat de el. Ceva absurd, ca toate celelalte. Vreo lumină specială ca să poţi juca bile pe întuneric, care însă omoară şi oamenii. Vreo maşină de jucat dame care însă şi hipnotizează. Vreo bandă de gangsteri - roboţi pentru jocul de-a hoţii şi gardiştii, care s-o fi ocupat de Joe şi de Herod. Este un copil genial. Periculos. Mortal. Ce mă fac?“

Omul condamnat ieşi din maşină şi coborî strada clătinîndu-se, luînd-o către jumătatea de sector atribuită lui Herod.

Ce se va întîmpla cînd Stuart Buchanan va adult? - se întreba el. Ce se va întîmpla cînd toţi ceilalţi vor fi oameni mari: Tommy şi George şi Mary-Ann, şi Ethel, cea trîndavâ? De ce să n-o iau acum la fugă? Ce mai caut pe aici?

Amurgul cuprindea Maple-Park Row. Bătrînele plecaseră, strîngîndu-şi scaunele de camping, precum arabii corturile. Maşinile în staţionare erau tot acolo. Meciurile de stickball se terminaseră. Însă alte jocuri se organizau la lumina felinarelor... jocuri cu capsule de sticlă, cu fişe de scor de baseball, cu monezi stîlciate....

Pe cer, reveberaţia purpurie a oraşului devenea mai densă şi, traversînd-o, se putea vedea sclipirea Luceafărului, care luase locul soarelui pe firmament.

„El trebuie să-şi cunoască puterea - mormăi furios, Warbeck. Trebuie că-şi dă seama cît este de periculos. De aceea se ascunde. Sentimentul de culpabilitate. Şi iată de ce ne-a distrus unul cîte unul, distrîndu-se singur. Un copil viclean, un geniu răufăcător, un geniu asasin...“

Warbeck se opri chiar în mijlocul lui Maple Park Row.

– Buchanan! - striga el. Stuart Buchanan!

Copiii care se aflau lîngă el se opriră din joacă şi-l priviră cu ochi rotunzi.

– Stuart Buchanan! - vocea lui Warbeck se sparse, alunecînd către criza de nervi. Mă auzi?

Urletul lui pluti tot mai departe în lungul străzii. Alte jocuri se opriră: refrenul chinezesc, lumina roşie şi boxeball-ul.

– Buchanan! - strigă încă o dată Warbeck - Stuart Buchanan! Ieşi afară, ieşi de acolo de unde te afli!

Universul se opri, imobil, în strada dintre numerele 217 şi 219, jucîndu-se de-a v-aţi ascunselea printre lăzile de gunoi stivuite, Stuart Buchanan îşi auzi numele şi se ghemui şi mai mult. Avea 10 ani, purta un pulover blujeans şi sandale. Era încordat şi decis să nu se lase prins din nou. O să rămînă ascuns pînă cînd va putea să alerge nestingherit şi să atingă barul. În timp ce se instala cît mai comod printre lăzi, văzu pe cer către apus sclipirea luceafărului.

– Steaua sus răsare, ca o taină mare, murmură el plin de candoare. Prima stea răsărită, prima dorinţă îndeplinită. Stea

frumoasă ce te văd prima-n această seară, te rog realizează-mi rugămintea.

Se întrerupse şi chibzui. Apoi îşi formulă dorinţa.

– Doamne-Doamne, să ne binecuvînteze pe tata şi pe mama şi pe mine, ca şi pe toţi prietenii noştri, şi să mă facă băiat cuminte şi te mai rog, steluţo, să-mi dai voie să fiu mereu fericit. Şi mai vreau ca toţi cei care încearcă să mă plictisească să plece de aici... să plece departe de tot... şi să mă lase în pace pentru totdeauna.

În mijlocul străzii, Marion Perkin Warbeck mai făcu cîţiva paşi şi trâgîndu-şi sufletul, se pregăti să strige din nou.

Şi apoi, deodată, se trezi în altă parte, mergînd pe un drum necunoscut. Era un drum alb, drept, despicînd la infinit obscuritatea, prelungindu-se în eternitate. Un drum trist, pustiu, fără sfîrşit, ducînd de nicăieri, către nicăieri...

Warbeck înainta anevoios în lungul acestui drum, ca un automat, uluit, incapabil de a se opri, incapabil de a gîndi în acest infinit aflat în afara timpului. Pas după pas, el avansa pe acest drum necunoscut. Fără puterea de a se întoarce. În faţa lui văzu, ca nişte puncte minuscule, siluete înşirate pe această cale în sens unic ducînd către veşnicie. Unul dintre puncte trebuia să fie Herod. Iar înaintea lui Herod, se zărea un punct mai mic, probabil Joe Devenport. Şi în faţa lui Joe se putea distinge un lung şirag de puncte devenind din ce în ce mai mici, infinit de mici.

Făcînd un efort considerabil, reuşi să întoarcă capul o singură dată şi să privească peste umăr. În spatele lui, ceţoasă şi îndepărtată, o siluetă avansa cu trudă şi, în spatele acesteia, o alta se materializă brusc, şi apoi o alta, şi încă o alta...

În timp ce Stuart Buchanan se ghemuia în spatele lăzilor de gunoi, pîndind strigătul de „Gata” al celui ce se „făcuse”, nici nu-i trecea prin minte că l-ar fi lichidat pe Warbeck.

După cum nu-şi dădea seama că i-ar fi distrus pe Herod, pe Joe Devenport şi încă alţi zece ca ei.

Nu-şi dăduse seama că şi-a determinat părinţii să fugă din Washington Heights, că a distrus acte şi documente, amintiri şi oameni, numai din simpla doriţă de a fi lăsat în pace.

Nu-şi dădea seama că este un geniu.

Căci el avea puterea de a-şi realiza dorinţele.

[Originally published in „*The Magazine of Fantasy & Science Fiction*”, July 1953. În românește povestirea a fost publicată în *Jurnalul SF* nr. 87/ 1994]